

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ethica Symbolica E Fabularum Umbris In Veritatis Lucem Varia Ervditione Noviter evoluta

Pexenfelder, Michael

Monachii, 1675

7. Etiam in minimis magnum datur beneficium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68709](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68709)

nem; pacem domi, in scholis, in templis. Unde Pithagoras dixit hîrundinem (aut ranam) in domum non esse suscipiendam; id est, garrulos & verbosos homines, in familiam non esse admittendos. Huic præcipuè vitio sunt obnoxii pueri & feminae, multa imperitè deblaterantes. Homo Sapiens verba bis ad limam, quam semel ad linguam adhibet; priusque diffcit silere, quàm loqui. Ad hanc tribum pertinent etiam quidam senes, qualis fuit Tithonus, conjux Auroræ, cui immortalitatem ipsa impetravit à Parcis, oblita interim perpetuitatem juventutis poscere. Itaque exaruit, & in cicadam versus est, quæ mutatis exuviis non occidit, animal siccissimum, canorum, garrulum, quæ senectuti conveniunt. Senectus enim naturâ est loquacior, ut scribit M. Tullius in Catone Majore, & sola vox ferè in Senibus remanet. Maxime verò loquaces sunt *Hæretici*, de quibus Terullianus lib. contra Hermog. c. 1. Tales, inquit, loquacitatem, facundiam existimant, impudentiam, constantiam deputant, & maledicere singulis, officium bonæ conscientiaë judicant. Sed sicut ranæ noctu face accensa elinguantur; sic hæretici ac Sophistæ perstricti veritatis luce conticescunt, de quibus Poëta:

Lumine percussæ cessant maledicere ranæ,

Et victus Veri luce Sophista tacet.

Et quemadmodum ranæ gaudent aquâ turbidâ, sic dolosi captatores animarum, malè feriatî ingenij commenta hauriunt è depravata Scripturæ sensis, & ignaræ plebeculæ obtrudunt. Rana, ut Ælianus scribit lib. 12. c. 15. Valido clamore hydrum, serpentem aquatilem, terere conatur; sed ille neglecto clamore prædam arripit, & deglutit. Eum in modum homines multum clamosi, sunt contemnendi; nam ut aiunt, canes timidi vehementiùs latrant. Et bos ranæ se inflanti, ac de magnitudine corporis certare volenti,

----- non si te ruperis, inquit

Par eris.

Applica muliereculis contra viros insurgentibus, & clamoso verborum fonitu sua officia, merita, opes, genus jactantibus, atque ad jurgium provocantibus. Sed cordatus maritus paucis reprimit importunæ linguæ tempestatem, dicitque: *Non si te ruperis, par eris*, femina viro, rabiosula prudenti, tumida contemnenti, loquacula silenti, turbata tranquillo. Idem homini hæretico occine.

VII. (g) Divinis ex oraculis habemus, quanti apud Deum sit

A a

meriti.

(g) *Hauftus frigida quantum beneficium.*

meriti, frigida calicem porrigere sitienti. Latona certè summi loco beneficij duxisset, si haustu aquæ impertita fuisset, hinc ait:

Hauustus aquæ mihi nectar erit, vitamque fatebor

Accepisse: simul vitam dederitis in undis

Optimus pineerna sitis est; aquam in vinum vertit. Exemplorum in hoc genere copia suppetit. *Sisaram* Principem exercitus Jabini regis, à Jabele, muliere Hebræa aquam petijse, & lac pro nectare bibisse, ex historia sacra constat 4. Judic. Apud M. Tullium lib. 3. Tuscul. quæst. *Darius* rex Persarum (quem Alexander Macedo regno evertit) cum aquam turbidam, & cadaveribus inquinatam hausisset, negavit, unquam se bibisse jucundiùs. *Lysimachus* rex Thraciæ, ob ingentem sitim, se, regnumque suum hostibus scythis, pro aquæ scypho tradidit; quæ epotâ, exclamâsse fertur: *Dij* immortales! quantillo corporis oblectamento quantum regnum vendidi! Plut. in apophth. regum. *Synata* homo rusticanus regi *Artaxerxi* frigidam è Cyro flumine hausitam, cavâ manuum volâ obtulit; exceptum est munus aureâ phialâ; præmium ferenti mille daricorum nummorum, seu philippeorum repensum. *Ælian.* lib. 1. var. hist. c. 32. Præclarum est, quod refert *Josephus* lib. 18. Antiq. c. 8. *Cajus* Imp. jusserat *Agrippam* Herodis Ascalonitæ nepotem, inter purpuratos adscitum, ob suspicionem criminis, palam comprehendi, & in vincula conijci. In carcere positus, cum æstu vehementiore & siti arderet, conspicatur fortè quendam è Caij servis, nomine *Thaumastum*, fontanam Domino ferentem; hominem amicè compellat, haustum frigida peti; quâ acceptâ promittit, se, ubi forruna se vinculis exemisset, gratiam relaturum. Respondit eventus. Mortuô Caiô, *Agrippa* in solium regni Judaici ascendit, atque ut comprobaret,

Quàm benè apud memores veteris stet gratia facti. 4. *Æn.*

Thaumastum acciri jubet, & primatem regni sui administrum constituit. *De Leone*, tribunitiæ dignitatis viro memorat *Nicephorus* lib. 15. c. 15. & ex eo *Baronius* ad ann. Ch. 458. cum, quod homini cæco viam ad fontem monstrâisset, ad culmen Imperij Rom. evectum fuisse. *Rebecca*, quod sacrae litteræ Gen. 22. asserunt, propter beneficium aquæ, peregrino (*Eliezeri*, *Abrahami* procuratori) impensum, faustissimum *Isaaci* conjugium indepta est. Et mulier illa Samaritana Joan. 4. quantum retulit pretium ex puteana Christo Servatori oblata? adeò multum partem in utramque refert sitienti vel impertijse, vel negâsse frigidam.

SYM-